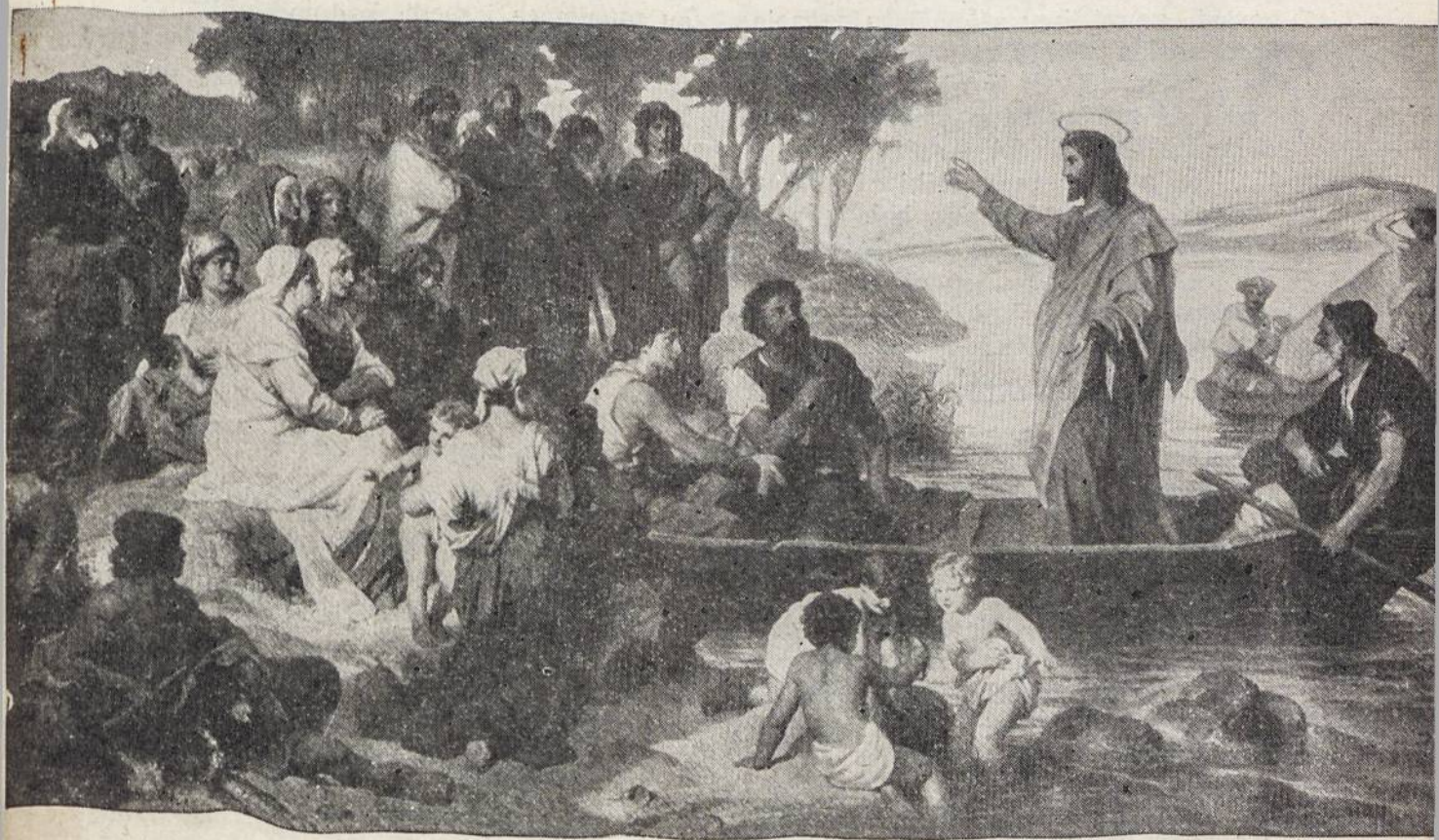

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS

BAL. (APRIL) 14, 1945

NO. 15. XXV METAI

Tėvų Marijonų Bendradarbių Draugijos Savaitraštis

II SEKMADIENIS PO VELYKŲ

Evangelija

Jono 10, 11-16

A NUO metu: Jėzus tarė parisiejamis: Aš gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas duoda savo gyvybę už savo avis. Samdinys, kurs ne ganytojas, kuriam avys ne savos, pamatęs ateinanti vilką, palieka avis ir bėga; vilkas grobia ir išvaido avis. Samdinys bėga, nes jis samdinys, ir jam nerūpi avys. Aš gerasis ganytojas; aš pažįstu savašias, ir manosios pažįsta mane, taip kaip pažįsta mane Tėvas ir aš pažįstu Tėvą. Todėl aš guldau savo gyvybę už savo avis. Aš turiu ir kitų avių, kurios ne iš šitos avidės; man reikia ir jos atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena avidė ir vienas ganytojas.

Lėkaija

1 Petro 2, 21-25

BRANGIAUSIEJI: Kristus kentėjo už mus, palikdamas jums pavyzdį, kad sekiojume jo pėdomis. Jis nepadarė nuodėmės, ir nerasta vyliaus jo burnoje; kuomet jam piktžodžiavo, jis nepiktžodžiavo; kuomet kentėjo, negrasė, bet pasidavė tam, kurs teisė jį neteisiai; jis pats savo kūne nešė mūsų nuodėmes į medį, kad mes, numire nuodėmės, būtume gyvi teisybei; jo randais jūs esate pagydyti. Nes jūs buvote kaip klaidžiojančios avys; bet dabar sugrįžote prie jūsų sielų Ganytojo ir Vyskupo.

Dynas (Arbūzas) ir Gilė

Seniai seniai gyveno turtingas bajoras, kuriam nepatiko Dievo tvarka.

Vieną rudens dieną jis gulėjo po senu ąžuolu ir, žiūrėdamas į šakas, apkibusias gilėmis, galvojo:

— Ar negalėjo Dievas dynus pakabinti ant ąžuolo šakų, o mažytes giles — ant dyno virkščių. Juk gilės labai mažos ir iš jų mažiau naudos, negu iš dynų.

Vėjelis judino ąžuolo šakas. Nuno-kę gilės krito ant žemės. Viena gilė

sumušė jam nosį, ir iš nosies pradėjo bėgti kraujas.

— Be reikalo visą laiką murmėjau prieš Dievą, — tarė jis susijaudinęs. — Tik gilė krito, o iš nosies ėmė bėgti kraujas. Kas būtų buvę, jeigu čia būtų buvęs dynas? Ir nuo to laiko bajoras nemurmėjo prieš Dievą. K. P.

KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS — THE SHIP OF CHRIST, THE KING, a Weekly published by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter May 18, 1944, at the Post Office at Chicago, Illinois, under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$4.00 yearly. 5c a copy. Editor: Rev. Anthony Miciūnas, M.I.C.

LAI DOTI, NE DEGINTI!

Kun. S. Mažeika, M. I. C.

Kūnus reikia laidot

KATALIKAI nuo amžių visi savo mirusius, laidojo ir laidoja žemėn, atiduodami velionies palaikams deramą pagarbą, šventu daiktu laiko mirusių poilsio vietą — kapus.

Paskutinių laikų atsirado žmonių, kurie *be-dievybės propagandą* ima varyt, agituodami žmones už tai, kad užuot kūnus laidojus žemėn, juos, girdi, reikia sudegint.

Mes esame tikri, kad ateizmo apaštalai natūralia meškere nedaug ką arba visai nieko pas mus nelaimės. Tačiau ryžtamės visus, kurie domisi kūnų deginimu arba kremacija, supažindint, pirmiausia, iš kur kilo žmonių kūnų deginimas, paskui, kieno reikalas yra dabartinė kūnų kremacija, ko siekia kremacijos agitatoriai ir kaip klaidina žmones, ir ant galo, kas reik apie tai katalikui žinot.

* * *

A. Iš kur kilo kūnų deginimas

Kūnų deginimo pradžia surišta su klajoklių žmonių gyvenimu. Senų senovėje neturėdami pastovios vietos žmonės savo mirusius degindavo. svarbiausia, praktiškais sumetimais. Keliaujantys iš vietos į vietą, jie negalėdavo lavonų palikt vienoj vietoj palaidotų, nes į senąją jų buvimo vietą atėjęs priešas lavoną iškasdavo ir išniekindavo. Tad buvo reikalas, keliantis naujon vieton, ir lavoną pasiimt, o praktiškiausia čia turėt velionies pelenus — pelenus gabantis ir patogų ir lengvą. — Ir pastovioj vietoj apsigyvenus, lavonų de-

ginimas nesiliovė, nes taip jau buvo įprasta. Už tai ir randame lavonų deginimą pas įvairias senovės tautas, tačiau ne pas visas. Iš daugelio pagoniškų tautų, kurios mirusių nedegindavo, pirma paminėsime egiptiečius. Visoms yra žinomos ligi šiandien — po tūkstančių metų sveikos išlikusios jų mumijos — balzamuoti lavonai. Egiptiečiai kūnus laidodavo ir stengdavosi kuo ilgiausiai sveikus išlaikyt išbalzamuodami. Tuomi jie išreikšdavo savo tikėjimą į pomirtinį gyvenimą.

Romėnai pradžioj taipgi kūnus laidodavo. Kapus laikydavo šventais (Ciceronas). Kas drįsdavo išniekint kapą, tam nukirsdavo ranką arba visą sudegindavo. Dažnai kūnai būdavo padedami į tam tikrus akmenis karstus, vadinamus sarkofagais. Toki sarkofagai turėdavo tą ypatybę, kad per 40 dienų kūnas juose pavirsdavo dulkėmis. Iš čia ir jų vardas — kūno naikintojai. Dorai smukus, vėliau ir pas romėnus deginimas virto mada.

Lietuviai prieš priimdami krikštą irgi kūnus degindavo.*) Mes žinome, kad mūs prabočiai kitados kėlėsi iš vietos į vietą, ligi atvyko į dabartinę vietą, kur ir mes gyvenam. Įpratę degint la-

*) Kasinėjant senovės lietuvių kapus, rasta dar prieš krikšto priėmimą palaidotų žmonių nesudegintų. Iš čia matyt, kad nevieni lietuviai mirusius degindavo.

vonus bekeldaudami, to papročio kuri laiką laikėsi ir sėsliais patapę. Priėmę krikštą ėmė laidoti į žemę.

B. Kieno darbas yra mūs laikų kremacija

BAŽNYČIA nuo pat savo pradžios visais laikais kitokio kūnų laidojimo nepripažino, kaip tik kūnus atiduot senai motinai žemei. Kitaip ir negali būt. Katalikai tiki į kūnų iš numirusių prisikėlimą. Jau apaštalas Povilas yra sakęs, kad sėjamas kūnas gendamas, o kelsis negendamas. Kūnų, o ne pelenų, nuleidimas žemėn yra tinkamiausias tos tiesos pavaizdavimas. Taip darė pirmieji krikščionys, kūnus laidodami katakombose. Pagonys, žinodami, ką reiškia, kad krikščionys kūnų nedegina, pilni Bažnyčios neapykantos, labai dažnai krikščionių kaninių kūnus sudegindavo ir pelenus išbarstydavo į visus keturis vėjus arba supildavo į upę. Tuomi norėta išnaikinti tikėjimą į kūnų prisikėlimą ir iš viso norėta naikinti krikščionybę — griaut Bažnyčią.

Beatgyjant Renesanso laikais senajai pagonybei, nuo XVII a. pradėjo atgyt ir kūnų deginimas. Prancūzijoje pirmą kartą atgaivint pagonišką kūnų deginimą buvo bandyta Didžiosios Revoliucijos laikais 1797—1799. Kūnų deginimas norėta padaryt kaip priemonė kovot su Bažnyčia ir iš viso su religija.

Iš Prancūzijos nuo 1848 m. kūnų kremacijos mintis su bedievybe ėmė plėstis ir po kitus kraštus. Vokietijoje kremacijai išsiplatinti daugiausia darbuosi žinomi bedieviai materialistai Fogtas ir Malešotas.

Italijoje kremacijos apaštalai buvo masonai. Kai viso pasaulio vyskupai 1869 m. suvažiavo į visuotinę Bažnyčios Santarybą Vatikane, tai lygiai tuo pat laiku Neapoly susirinkęs masonų kongresas nusprendė reikalauti kremacijos kaip priemonės griaut Katalikų

Bažnyčiai.

Garsusis bedievis masonas Gorini savo knygoje „Purificazione dei Morti (Mirusiųjų apvalymas)“ (209) sako: „Mūsų užduotis neapsiriboja tik mirusius deginti, bet siekia sunaikinti ir sudeginti tikėjimą.“ Atviras pasisakymas. Tas pats Gorini toliau siūlo žmonių pelenus parduot ūkininkams ir išbarstyti ant dirvų. Taip save vertinti tegali tik masonai, laisvamaniai*)

Ir šiais paskutiniaisiais laikais, kur tik įvedama kremacija, vis tai yra laisvamanių, masonų, liberalų darbas tikslu tikėjimą griauti.

C. Kremacija visais atžvilgiais nereikalinga

PIKTOS valios žmonės, kokiais kad yra bedieviai, savo blogų tikslų siekia prisidengę gražiais vardais, tariamais visokiais reikalingais sumetimais. Ne visi ir ne visada kremacijos šalininkai pasisako, kad jie nori griauti tikėjimą. Paprastai jų argumentai atrodo neva moksliski, neva tai kūnus deginti yra higieniška — sveikatinga. Pamatysim, kad nieko panašaus nėra, ką bedieviai sako apie kremaciją, ją begirdami.

1. Kūnus laidoti yra higieniška — sveikatinga. Tinkamai pakasti kūnai neteršia nei vandens nei oro.

Visiškai neteisybė, kad kapinės platina ligas per vandenį ir per orą. Buvo ištirta Paryžiaus, Vienos kapinių oras ir nieko užkrečiamo jame nerasta. Jei gu kapinės platintų ligas ir mirtį, tai būt pastebimas prie kapinių gyventojų didesnis mirtingumas. Austrijos Tiroly kiekvieno kaimo vidury yra kapinės. Ir mūs Kauno kapinės yra vidury miesto. Panašiai ir Rymo kapinės yra mieste. Negirdėt, kad tose vie-

*) Lietuvoj ūkininkai nudvėsusius šunis ir kitus gyvulius pakasa po dirvomis, kad javai geriau augtų.

Žmogus, Kuris Grįžo Žemėn Iš Dangaus

(Užbaiga)

Dangaus plotai

Toliau šv. Rembertas atpasakoja šv. Anskaro regėjimą jo paties žodžiais. — “Pamačiau, — sako, — iš tolo įvairių šventųjų eiles, kai kuriuos arčiau, kitus gi tolėliau, Rytuose stovinčius, bet į Rytus žvelgiančius, garbinančius tą, kuris Rytuose pasirodė, kai kurie palenkdami galvas, kiti atsigręždami ir ištiesdami rankas garbino. Kai atvykome į Rytų vietą, štai dvidešimt keturi vyresnieji, kaip yra Apreiškimo knygoje parašyta, sėdį savo sostuose, užlaikydami eilę, aiškiausiai pasirodė. Ir jie pagarbiai į Rytus žvelgdami, neišsakomas giesmes Viešpačiui giedojo. Kartu susiliejusios pagarbos giesmės perėmė mane maloniausiu pasitenkinimu, bet man grįžus į kūną, nieku būdu negalėjau jų atsiminti.

Dievybės šviesa

Pačiame gi Rytų plote buvo žavingas grožis, neaprepiama šviesa, didžiausio ir begalinio skaidrumo, kuriame buvo visos brangiausios varšos ir visas malonumas. O visos šventųjų eilės, kurios čia ir ten apsukui stovėjo, iš jo sėmė džiaugsmą. Tas skaidrumas buvo tokios didelės įtampos, kad nei jo pradžios, nei jo pabaigos nega-

tose siaustų didesnis mirtingumas kaip kitur. Pavydėtina stipria sveikata ir ilgu amžiumi pasižymi dažnai duobkasiai ir kapų sargai.

(Bus daugiau)

lėjau perprasti. Ir kai aplinkui visur toli ar arčiau kiek galėjau žvelgti į pačią šviesos begalybę, bet kas buvo išvidiniai negalėjau apimti, mačiau vien išorę; ir Jį tenai esant tikėjau, apie kurį šv. Petras pasakė: į kurį angelai trokšta pažvelgti (1 Petro 1.12). Nes iš Jo ėjo begalinis skaidrumas, kuriuo buvo apšviestas visas šventųjų ilgis ir plotis. Jisai gi tam tikru būdu buvo visuose ir visi jame; jisai visus gobė išoriniai; jisai visiems viešpatavo išvidiniai, juos pasotindamas, jisai saugojo juos iš aukštybių, jisai juos palaikė iš apačios. Ten nešviečia nei saulė, nei mėnulis, nei dausų, nei žemės ten nesimato. Bet patsai šviesos skaidrumas nėra toks, kad akis negalėtų žvelgti, — akys ten maloniausiai pasisotina. Pasakiau, jog vyresnieji sėdėjo, tai jame kažkokiu būdu sėdėjo; nes ten nėra nieko kūninio, bet visa yra nekūniniai, nors turi kūnų išvaizdą ir todėl neišreiškiama. Aplink sėdinčius gi gaubė iš jo išeinantis skaidrumas, panašus debesų vaivorykštei.

Kai šitaip minėtieji vyrai atlydėjo mane į šią begalinę šviesą, kuri, kaip man atrodė, niekam nepamokinus, esanti visagalio Dievo didenybė, ir buvai pristatytas, pasigirdo maloniausias balsas, aiškesnis už visus balsus, kuris, man atrodė, pripildė visą pasaulį, einąs iš tos pat didenybės, ir man kalbėjo, sakydamas: “Eik, ir kankinyste vainikuotas, pas mane sugrįžk.” Pasi-girdus balsui, visi šventųjų pulkai, čia ir ten Dievą garbinantieji, nutilo ir

palenkdami galvas, pagerbė. Aš nemačiau to išvaizdos, kurio balsas pasigirdo. Išgirdęs tai, nuliūdau, kad esu verčiamas grįžti į pasaulį, bet grįžimo pažado užtikrintas, su tais pačiais vadovais, kurie man nieko nekalbėjo grįžtant, bet taip meiliai į mane žvelgė, kaip kad motina į savo vienturtį sūnų, ir taip sugrįžau į kūną. Vykstant ar grįžtant nebuvo reikalo daryti pastangų, nei vėlavimosi, — nes kur vykome tuč tuojau buvome. Ir nors atrodo, kad ką nors esu atpasakojęs iš matytų maloniausių malonumų, bet išpažįstu, kad žodžiais negalima tai išreikšti, ką siela patiria. Bet nei siela nepatiria viso, kaip yra, nes tai man atrodo yra tai, ko nei akis nematė, nei ausis negirdėjo, nei į žmogaus širdį neįėjo."

Šv. Anskaro laikais (854 m.) švedai buvo užvaldę Kuršo ir Žemaičių dalį, paimdami Grobina (Seeburg) ir Apuotinaį kai kurie aisčių kraštai pateko lę. Tuo būdu, bent trumpam laikui, faktiškai švedų valdžią, o per tai ir į šv. Anskaro dvasinės globos plotą. Patsai šv. Anskaras nebuvo atvykęs nei į Kuršą, nei į Lietuvą.

Pražydo Tulpės

Po mano langu pražydo tulpės
Išskleidė savo kutotus žiedus.
Pilnas darželis žydinčio džiaugsmo
Gundo užmiršti skausmus ir bėdas.

Pražydo tulpės, malonios gėlės,
Siela ramybę rado jose. —
Nekaltos, dailios tulpės linguoja
Švelnaus vėjelio bangose...

Pražydo tulpės, pirmosios gėlės.
Kartu — pavasaris gražus.
Kiek džiaugsmo, laimės laimužėlės —
Ilgai minėsiu šiuos laikus.

E. Linkevičiūtė

Dėdė Anufras

Atsarga ir Drąsa

SYKĮ gyvena du broliai. Vienas buvo begalo atsargus, ir, kitas nepaprastai drąsus. Pirmasis brolis kasdien augo ir kempėjo atsargumo. Jis vengė kur buvo galima kad ir mažiausių gyvenimo rizikų. Galutinai, jis įėjo į savo namą, užkalė duris nuo plėšikų, ir langus uždarė nuo šaltų naktų šalnų ir vėjatnaukių. Valgis per aukštinį buvo jam nuleistas į vidų.

Antrasis, keliavo žemės keliais ir jūrų vandens takais, vertėsi gilių jūrų laivų pramonėmis, daugelį kartų buvo laivų nelaimės ištiktas. Jis sugrįžo į namus nuo saulės parudęs, nudegęs. Sugrįžęs į namus sužinojo, kad jo brolis vienu tarpu užduso begrauzdamas ~~savą~~ duonos plutą.

Šis dviejų brolių pavyzdys ne naujas ir ne keistas. Kiekviename krašte, kiekviename mieste, kiekvienoje šeimoje rasime tokių žmonių. Jei visi žmonės būtų pilni baimės, tai pasaulis niekad nepadarytų pažangos. Gražus ir pagirtinas dalykas yra eiti per pasaulį ir gyvenimą be nereikalingo susirūpinimo ir be baimės. Baimė mūsų gyvenime dažniausiai yra be pagrindo... Ir dažnai ji yra kenksminga. Doroje, kada prasideda baimė, dažniausiai baigiasi kokių negerumų; tikėjime, kas prasideda su baime, paprastai baigiasi būdamas atkaklus. Baimė, kai po pagrindas yra visų blogumų pradžia.

Drąsą sudaro ne aklas pažiūrėjimas į pavojų, bet aktyvus pramatymas ir pergalėjimas visų keblumų, kurie žmo-

Prie Kristaus Grabo

IR aš buvau vaikas. Nuo didžiojo trečiadienio galva svaigo, kas darėsi namie. Nė vienas daiktas neliko nejudintas; visi kampai, ne tik grindys, bet ir sienos ir lubos gavo pajusti šluotą ar šepetį. Aš niekur nerasdavau ramios vietos pažaisti. Su nekantrumu laukiau, kada tas viskas pasibaigs. Galop viskas susitvarkė ir nurimo; užtat triukšmas persikėlė į virtuvę. Kiek kartų mėginau patekti į ją, visados be atodairos buvau išprašomas.

Didįjį šeštadienį paėmė mane į bažnyčią Kristaus grabo lankyti ir pasimelsti. Bažnyčioje kažkaip liūdna; žmonės gieda gavenios giesmes. Prasispraudėm prie Kristaus grabo, o ten pilna gėlių, daug daug žvakių, kaip žvaigždžių. Žemiau Kristus guli nukankintas, viršuje tarp gėlių ir žvakių kažkoks auksinis daiktas stovi.

— Ko stovi, — sako mama, — atsi-klaupk, kryžių bučiuok; te, šitą pinigą, pabučiavęs kryžių, į karabonėlę įdėk.

Žiūriu, kaip kiti bučiuoja kryžių ir aš taip darau. Atsiklaupiau, pasilen-

gaus kelią užstoja. Tikra drąsa yra šalta ir rami... Narsiausi žmonės mažiausia turi ne jausmingumo, storžieviško akiplėšiškumo, ir pavojaus valandoje yra ramūs ir pasiruošę. Aiškiausias drąsos apreiškimas visuomet suderinamas su atsargumu ir tai visuomet atskira išmintingųjų drąsa nuo neatsargių ir neišmintingųjų šiurkštumų.

Senų žmonių yra sakoma: "Matyti kas teisinga ir to nedaryti yra tikras ženklas, kad trūksta drąsos." Sažinė yra visos tikros drąsos šaknis. Jei žmogus nori būti drąsus, tegul tik paklauso savo sažinės, ir tikėjimo keliu težengia pirmyn prie savo nusistatyto idealo.

kiau, prikryžiuotojo Jėzaus statulėlę į kojas pabučiavau ir įdėjau gautą pinigą į čia pat stovinčią karabonėlę. Sukalbėjau vieną poterėlį ir atsistoja; kiti laukė savo eilės. Mamytė ilgai, ilgai medžiasi, o aš žiūriu į Kristaus grabą ir vis negaliu atsižiūrėti.

Kas tas auksinis viršuje daiktas? — nekantriai galvoju. Laukiu kol mama pabaigs savo ilgus poterius. Pagaliau mama atsidusus pasikėlė ir paėmusi mane už rankos buvo besivedanti iš bažnyčios.

— Mama, mama, pabūkime dar truputį, — pasistiepęs ant pirštų šnibždui.

— Mamyte, kas ten tas auksinis daiktas, šilku uždengtas?

— Tai Viešpats Jėzus Švenčiausiame Sakramente, vaikeli.

— Viešpats Jėzus! nugi V. Jėzus guli ve čia, žemai, — šnibždu rodydamas į paveikslą.

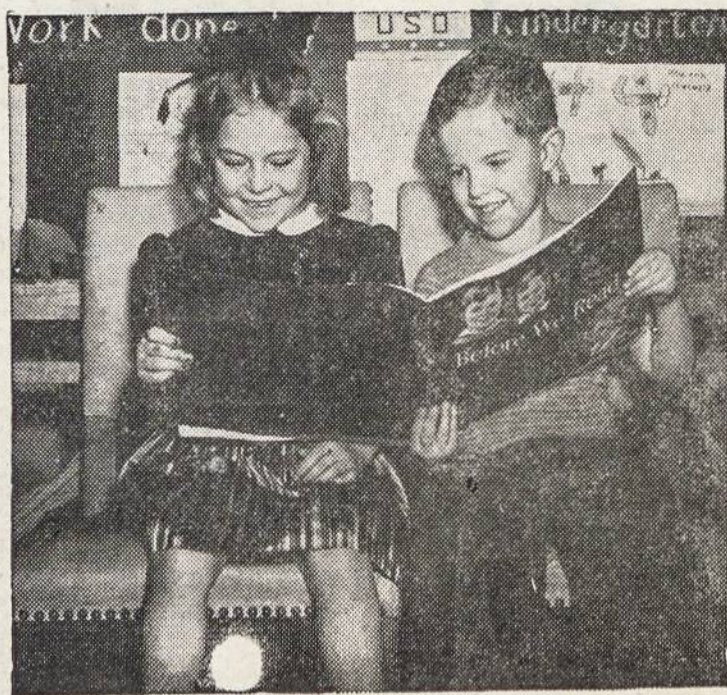
— Tai, vaikeli, ne pats V. Jėzus, o tik Jo nukankinto paveikslas. Tikras gyvas, žiūris į mus V. Jėzus yra ten aukštai, tame auksiniame inde; bet Jis yra pasislėpęs Švč. Sakramente. Jis ten yra, kad mes Jį garbintume, į Jį mels-tumės ir geri būtumėm. Kai paūgėsi, tai Jį net į savo širdį priimsi. Dabar, vaikeli, daug nesugebi suprasti; kai didesnis būsi, daugiau sužinosi.

* Dabar atsik'aukęs sukalbėk poterėlį už mamą, tėtį ir už visus žmones.

Tai tarus mamytė mane paklupdė ir pati atsiklaupus vėl meldės, bet jau neilgai.

J.

NEPAMIRŠTA IR

Kur tik galima, miesteliuose įrengti klubai, kuriuose būtų linksmai praleidžiamas laikas. Kai kuriuose duodama pasilinksmevių bei karo dainų. **Kairėje**, mergaitė domisi kaitimu, o dvi kairėje mokosi kaip šokti viena jauna "paršnekučiuojasi su šiuos klubus prižiūrančios organizacijos.

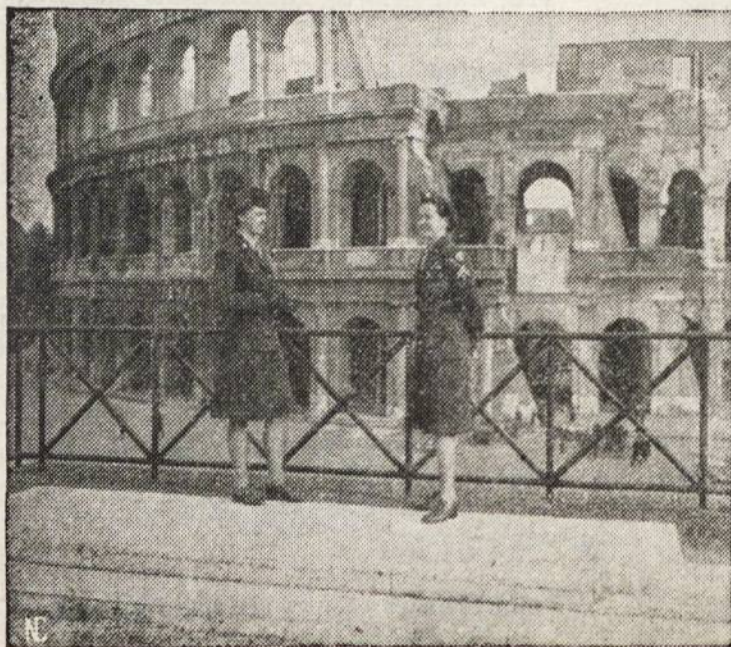
(N)

**Pirkit k
Bonu
Remkit
Kryž**

LANKO GARSIAI VIETAS. Dvi katalikės WACS (kariuomenės moterų dalinės narės) (apačioj) tarnaudamos Italijos fronte, po darbo valandų randa laiko aplankyti garsesnes Romos miesto vietas. Čia jos, 1st Sgt. A. VanCoutren, Westport, Conn. ir T/5 H. Varley, Orange, N. J., apžiūri garsų Romos Koliseum'ą. P-lė VanCoutren yra viena iš 12-os jos šeimos narių, kurie yra karo tarnyboje.

(NCWC-Laivas)

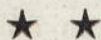
VAIKŲ....
miestuose ir
įlaima visoki
kareiviai ga-
aleisti liuosą
ose klubuose
sminti ir ka-
arbininkų vai-
vaikiukas ir
gražiu pasis-
itos mergytės
ti. **Dešinėje,**
ielė" linksmai
dviem kariais.
iūri katalikiš-

CWC-Laivas)

Karo
is
Raud.
ių

ŠV. PETRO BAZILIKOJ.
Kareivis Robert Gordon ir
WAC Jane Weeks, abu iš
Chicago, Ill. (dešinėje)
Didžiojoje Savaitėje aplan-
kė Šv. Petro baziliką Ro-
moje. Čia rodoma, kaip
juodu stebi garsaus artis-
to Michaelangelo stovylą
"Nuėmimas Nuo Kry-
žiaus." (NCWC-Laivas)

**ATŽYMĖTAS UŽ PAŠAL-
POS DARBĄ.....**

Lenkų
kariuomenės vyriausias
kapelionas, vyskupas **J.**
Gawlina, (kairėje) sutei-
kia aukštą atžymėjimą
Kun. A. Wycislo, iš Chi-
cago, Ill., už pašalpinį
darbą lenkų kariuomenės
ir lenkų pabėgėlių naudai
Afrikoje, Indijoje ir kitur
Rytuose.

(NCWC-Laivas)

25 Metai Garbingos Darbuotės Dievui, Bažnyčiai ir Tėvynei

(Kun. A. Naudžiūno, MIC. referatas, duotas TT. Marijonų metiniame seime kovo 11 d.)

Svarbus jubiliejus

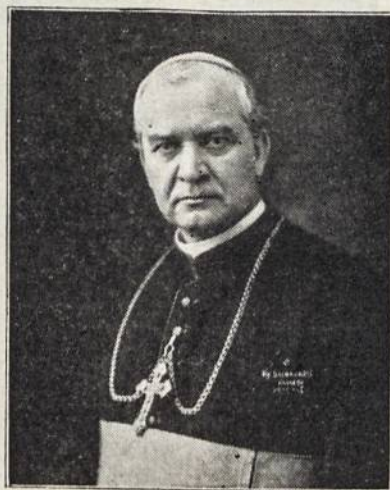
Sulaukti 25 m. sukaktuves ar tai kunigystės, ar tai vedybinio gyvenimo, ar tai organizacijos gyvavimo, tai įvykis kuris vertas ypatingo paminėjimo. Ypač organizacijai, išgyvenus 25 metus, tai gera proga perbėgti to laikotarpio žymesnius įvykius, pergyventus vargus, padaryti apžvalgą iš nuveiktų darbų, pataisyti trūkumus, ir skaisčiom viltim bei naujais pasiryžimais ruoštis sutikti naujus darbus.

Taip, brangieji, iš tos trumpos įžangos, greičiausia jau atspėjote šios paskaitėlės temą. Šiais metais kaip tik suėina 25 metai kai gyvuoja Tėvų Marijonų Bendradarbiai. Tiesą pasakius, jau daugiau kaip 25 m. kai yra TT. Marijonų Rėmėjai. Jie atsirado tuoj po TT. Marijonų atvažiavimo šion šalin. Bet tais pirmais laikais rėmėjai buvo pavieni žmonės. Bet kaip organizuota draugija, TT. Marijonų Rėmėjai ėmė veikti 1920 metais.

Švenčiant tąją, svarbią 25 m. arba sidabrinio jubiliejaus sukaktį, labai naudinga mesti trumpą žvilgsnį į TT. Marijonų Rėmėjų pradžią, vystymąsi, jų nuveiktus kilnius darbus, pramatyti koki darbai laukia ir kaip reikėtų tiems darbams kuo geriausiai pasi-

“Rikiuokitės ir pasišvęskite!”

Ark. J. Matulevičius, MIC.

ruošti kad juos kuo geriausiai nuveikus.

Pradžia

TT. Marijonų Rėmėjų draugijos sumanytojas buvo ne kas kitas kaip tik šventos atminties Marijonų Vienuolijos atgaivintojas a. a. arkivyskupas Jurgis Matulevičius, MIC. Jis pramatė, kad naujai prisikėlusiai kongregacijai neįmanoma gyvuoti ir veikti be bendradarbių, be geradarių.

O kas gi yra tie Rėmėjai? Rėmėjai tai tie geros valios, geros širdies žmonės, kurie savo maldomis ir aukomis pagelbsti vienuolijai dirbti Dievo garbės ir žmonių išganymo darbą. Rėmėjai dalyvauja vienuolijos geruose darbuose, nuopelnuose. Rėmėjai tai vienuolijos nugarkaulis, ramstis. Rėmėjai savo atžvilgiu dirba lygiai kilnų darbą kaip vienuolijos kunigai ir broliukai. Kitos vienuolijos turi taip vadinamus trečius ordinus, pasaulyje gyvenančius žmones, kurie padeda tai vienuolijai atlikti tuos darbus, prie kurių patys vienuoliai negali prieiti. TT. Marijonų Bendradarbiai yra tas trečias ordenas, kuris gelbsti vienuolijai siekti užsibrėžtus savo tikslus. Dėl to rėmėjai dalyvauja tos vienuolijos nuopelnuose, už juos visi vienuoliai kas-

dien meldžiasi.

TT. Marijonų darbas šioj šalyj pradžioje buvo sunkus ir labai apribotas. Reikėjo naujai įsikurti, reikėjo ieškoti daugiau jėgų naujus darbus dirbti. Tokiu būdu ir Rēmėjų darbas pradžioje buvo irgi aprubežiuotas. Dievui laiminant, tačiau, Marijonų darbai augo ir sekėsi. Su tais darbais sykiu augo jėgos, matė, jog jie verti paramos, reikalingi pagalbos.

Nuveikti darbai

Jokiais ilgais pasakojimais, brangieji, jūsų nevarginsiu. Tik trumpai perbėgsime kokius didesnius darbus TT. Marijonų Rēmėjai yra nuveikę.

Daugelis gal atsimenate, jog apie pirmą pasaulinį karą, atsirado sumanymas šioj šalyj būtinai įsteigti aukštesnę mokyklą, kurioje būtų auklėjami lietuviai jaunikaičiai, būsimi lietuvių vadai. Lietuviai matė, jog norint Amerikoje kuo ilgiausiai palaikyti lietuviškumą, būtinai reikalinga tokia įstaiga. Pasirodė, jog tam darbui kaip tik geriausiai tiktų TT. Marijonai. Bet pradžioj kadangi jų jėgos buvo mažos ir apribotos, nebuvo galima to sumanymo tuoj įvykdyti. Tačiau po kiek laiko, kada Marijonų jėgos padaugėjo, jie pasitikėdami Dievo pagalba ir geros širdies žmonių duosnumu, nutarė tą darbą priimti.

Aukštesnė mokykla

Ir jie neapsivylė. Atsirado gerų žmonių, rēmėjų, kurie savo aukomis pagelbėjo tą sapną įvykdyti. Hinsdale, Ill., Marijos Kalneliuose išaugo pirmutinė lietuvių bernaičių kolegija. Ir čia viskas ėjo kaip ant mielių. Po keliolikos metų studentų skaičius čia taip padidėjo, kad prisėjo ieškoti naujų patalpų. Ir vėl rēmėjai atėjo į talką. Įsigyta Marianapolio nuosavybė Thompson, Conn. Įsteigta ten High School ir Kolegija, kuri po kelių metų taip iškilo, jog buvo valstybės pripažinta ir duotas jai leidimas duoti laipsnius.

Seminarija

Augo pašaukimai, augo jėgos. Reikėjo siųsti seminarijose testuoti mokslus. Iš karto prisėjo auklėtinius siųsti į kitų seminarijas. Tačiau Dievui padedant, rēmėjams remiant, Marijonams pavyko nusipirkti nuosavus namus Romoje, kurie paversti į studijų namus Marijonų klierikams. Atėjus blogiems metams, nebuvo galima daugėjantį klierikų skaičių siųsti Romon. Hinsdale, kur iki šiol buvo Marijonų naujokynas, 1934 metais atidaryta kunigų seminarija. Po kelių metų pristatytas naujas sparnas ir nauja koplyčia su auditorija. Ir tas visa rēmėjų nuopelnas.

(Bus daugiau)

—★—

Aukos kalendorių fondui

Karpienė, p., Hartford, Mich.	2.00
Yenušaitienė, T., Elizabeth, N. J.	2.00
Kalinauskaitė A., Montello, Mass.	1.00
Petrauskienė M., Ind. Harbor, Ind.	1.00
Pavinskienė M., Omaha, Nebr.	1.00
Voleskienė P., Kenosha, Wis.	1.00
Aidukonis J., Norwood, Mass.	1.00
Vaškienė M., New York, N. Y.	1.00
Yovaishis K., S. Boston, Mass.	1.00
Stalilionis A., Chicago, Ill.	1.00
Kondrotas, Worcester, Mass.	1.00
Einorienė A., Athol, Mass.	1.00
Kasperowicz A., Delamer, N. Y.	1.00
Vasiliauskiene O., Racine, Wis.	1.00
Rimkus A., Chicago, Ill.	1.00
Palonienė J., Shenandoah, Pa.	.50
Phillips Mrs. A., Glastonbury, C.	.50
Balsūnas A., Springfield, Ill.	.50
Unguraitienė M., Brooklyn, N. Y.	.35
Venckienė A., Great Neck, N. Y.	.35
Kuprevičienė, M., Providence, R.I.	1.00
Kazlauskienė, p., Silver Creek, Pa.	1.00

Nuoširdžiai ačiū —

Kun. A. Micūnas, M.D.C.

"Laivo" red. ir adm.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

Ar moterystė skaitomas kaip pašaukimas?

Moterystė yra ne tik šventas pašaukimas, bet dar paties Dievo įsteigtas. Moterystė yra lygiai garbingas pašaukimas kaip ir gyvenimas vienuolyne. Jei kuris žmogus jaučia, kad jam būtų lengviausia savo sielą išganyti moterystės luome, o tyčia ar per apsileidimą jos nepasirenka, tai toks prasižengia su Dievo įstatymu ir stato pavojun savo išganyką. Dievas taip išaukštino ir pašventino moterystę, kad ją paskyrė tarp septynių sakramentų.

Ar sunki nuodėmė advokato akivaizdoje pasirašyti neteisingą paliūdyimą?

Reikia atskirti ar toks paliūdyjimas daromas po priesaiką ar ne. Jei žmogus pasirašo tokį paliūdyimą po priesaiką ir tyčia jį iškreipia, tai aišku, kad sunki nuodėmė. Darydami priesaiką mes šaukiame Dievą į liūdininkus, kad tiesą sakome. Jei kreivai prisiekiamo, tai Dievą palaikome melagiu, o tas yra sunki nuodėmė.

Jei toks paliūdyjimas daromas be priesaikos, bet neteisingai pasirašomas, tai vistiek čia yra blogas darbas, kadangi yra lygus melui. O tokio melo didumas priklauso nuo reikalo ar skriaudos didumo ir kitų aplinkybių. Kaip ten nebūtų, tai tikrai visuomet yra nuodėmė.

Kaip reikia suprasti šv. Evangelijos žodžius: "Daug pašauktų, bet maža išrinktų"?

Bažnyčios daktarų aiškinimu šie žodžiai reiškia, jog visi žmonės yra pašaukti į išganyką; "bet maža išrinktų," reiškia, jog palyginamai mažai žmonių yra pašaukti į tobulą gyvenimą, t. y. tokį kokį gyveno šventieji.

Suteikiant Paskutinį Patepimą, ar būtinai reikia patepti ir kojas?

Liturgija reikalauja, kad ir kojos

būtų pateptos, bet dėl geros priežasties kojas galima apleisti. Ir kojų nepatepus, Paskutinio Patepimo sakramentas vis tiek pasilieka geras. Kunigas paprastai patepa sekančius jaunius: akis, ausis, nosį, lūpas ir rankas.

Ar Karolina yra šventosios vardas?

Taip. Karolina yra moteriška forma dėl Karoliaus. Šv. Karolius buvo kardinolas ir Milano (Italijoje) arkivyskupas. Jo šventė minima lapkričio 4 d.

Ką reiškia kaukuolė ir sukryžiuoti kaulai prie kai kurių kryžių?

Kaukuolė ir sukryžiuoti kaulai vaizduoja mirtį. Jie yra prie kryžiaus padėti, kad mums primintų, jog mūsų Viešpats mirė savo žmogiškoje prigimtyje, arba kada Kristus savo mirtimi ir prisikėlimu nugalėjo mirtį. Prie to, kadangi mirtis yra nuodėmės pasekmė, tai Kristus nugalėdamas mirtį panaiškino didelę mirties gėdos dalį, ir paliko mums pavyzdį, kaip mes turėtume priimti mirtį — visiškai pasiduodami Dievo valiai.

Ar 38 arba 39 metų amžiaus moteris gali įstoti į vienuolyną?

Taip, yra tokių vienuolių, kurios priima šito amžiaus moteris. Dėl tolimesnių smulkmenų reikėtų pasiteirauti pas tokias vienuolijas ar pas dvasios vadovą.

BRANGŪS SKAITYTOJAI:

Šis klausimų skyrius ypatingai Jums yra skirtas.

Čia geriausia proga išrišti Jūsų abejones ir neaiškumus apie mūsų tikėjimą.

Todėl jei turite kokių abejonių ar klausimų apie tikėjimą siųskite "LAIVAS", 2334 SO. OAKLEY AVE., CHICAGO 8, ILL. ir mes Jums maloniai į juos atsakysime.

Turėkite kantrybės, jei kartais ims ilginti laiką kol prie Jūsų klausimo prieisime.

Red.

Popiežiaus Kalba

(Iš kalbos, pasakytos Romoje, kovo 18 d.)

Tiesos žodis naciams ir fašistams

Šventasis Tėvas Pijus XII dar vieną puikią kalbą pasakė. Jo Šventenybė kalbėjo gausingai žmonių miniai kovo 18 d., griežtai pasmerkdamas kraštutinį racizmą ir nacionalizmą. Kalba buvo taikoma ne tik Vokietijos naciams, bet Rusijos bolševikams ir kitiems panašiams, kurie siekia pavergti žmones, atimant jiems visas laisves. Popiežius sakė:

“Tiems, kurie buvo jėgos pasekėjų suklaidinti ir kurie neapgalvotai juos sekė ir dabar, pagaliau, pradeda atsibusti iš savo iliuzijos, lieka vienas išganyto kelias: griežtai išsižadėti absoliučio nacionalizmo stabmeldystės, pasididžiavimo rase ir krauju, pasaulio turto hegemonijos siekimo ir ryžtingai atsigręžti prie nuoširdaus broliškumo dvasios, kuri yra pagrįsta visų žmonių bendrojo Tėvo garbinimu.”

Nieks neabejoja, kad šie žodžiai buvo taikomi ne kam kitam, kaip tiems, kurie buvo suklaidinti nacių ir fašistų diktatorių, kurie juos pasekė ir ėjo

Pope Pius XII

jiems į talką siekti stabmeldiškų tikslų.

Žodis Stalinui

Kalbėdamas apie pokarinio pasaulio rekonstrukciją, Jo Šventenybė pabrėžė:

“Mes negalime net įsivaizduoti, kad po tiek daug tragiškų pergyvenimų atsirastų kas nors, kurs pasiduotų pagundai išnaudoti dabartines aplinkybes atsukant taikos organizaciją prieš teisingumo nurodymus ir savo naudai.

“Jis, tiesa, laikinai gali nuduoti žmoniškumo geradariu, bet vėliau istorija, kuri teisia aukštesnių principų ir platesnio patyrimo šviesoje, žinos, kaip jį klasifikuoti, nepriskiriant jį prie tų, kurie prisidėjo išlaisvinti pasaulį iš priespaudos, bet prie tų, kurie rimtoje ir lemiamoje valandoje sumažino ir apvylė lūkesčius žmonių, kurių neapsakomos kančios padarė juos vertais specialiam prašymui pagerbti jiems priklausančias teises.”

Šie žodžiai, aišku, buvo taikomi Sovietų Rusijos diktatoriui, kuris sakosi kariaująs už tautų išlaisvinimą, tačiau, kaip greit kurį kraštą užima, taip greit jį jungia prie Rusijos, visai paneigdamas tautų šventas ir neginčijamas teises į laisvą ir nepriklausomą gyvenimą.

Jo Šventenybė savo kalboje lietė ir visą eilę kitų labai svarbių klausimų. Jis priminė tėvams stropiai rūpintis savo vaikų užlaikymu, auginimu ir auklėjimu, nes jie neša didelę atsakomybę prieš Dievą ir bažnyčią. Vaikai turi klausyti savo tėvų ir juos gerbti.

Spaudos korespondentų žiniomis, gausingoji žmonių minia Popiežiaus svarbią kalbą sutiko labai dideliu entuziazmu. Komentatoriai dabar savo pastabose ją tikrai aukštai vertina.

L. Š. (Dr.)

Iš Marijonų Tarpo

ARGENTINOJ

Konsekravo lietuvių šventovę

Gražioji Tėvų Marijonų šventovė Argentinoje, kuri buvo pašventinta arkivyskupo Jono Chimento 1942 metais, susilaukė retos malonės, būtent — lapkričio 16, 1944 ją konsekravo vyskupas G. Esorto. Sykiu buvo konsekruoti trys priešakiniai altoriai.

Retos, labai įspūdingos konsekravimo apeigos ir pontifikalės Mišios užėmė penkias valandas, bet kurie jas matė, tai džiaugėsi galėję dalyvauti.

Apeigoms gelbėjo Argentinos kunigai marijonai: J. J. Jakaitis, K. Vengras, A. Andriušis, B. Vitkus, J. Baltrušaitis ir keletas kunigų iš kaimyninių parapijų.

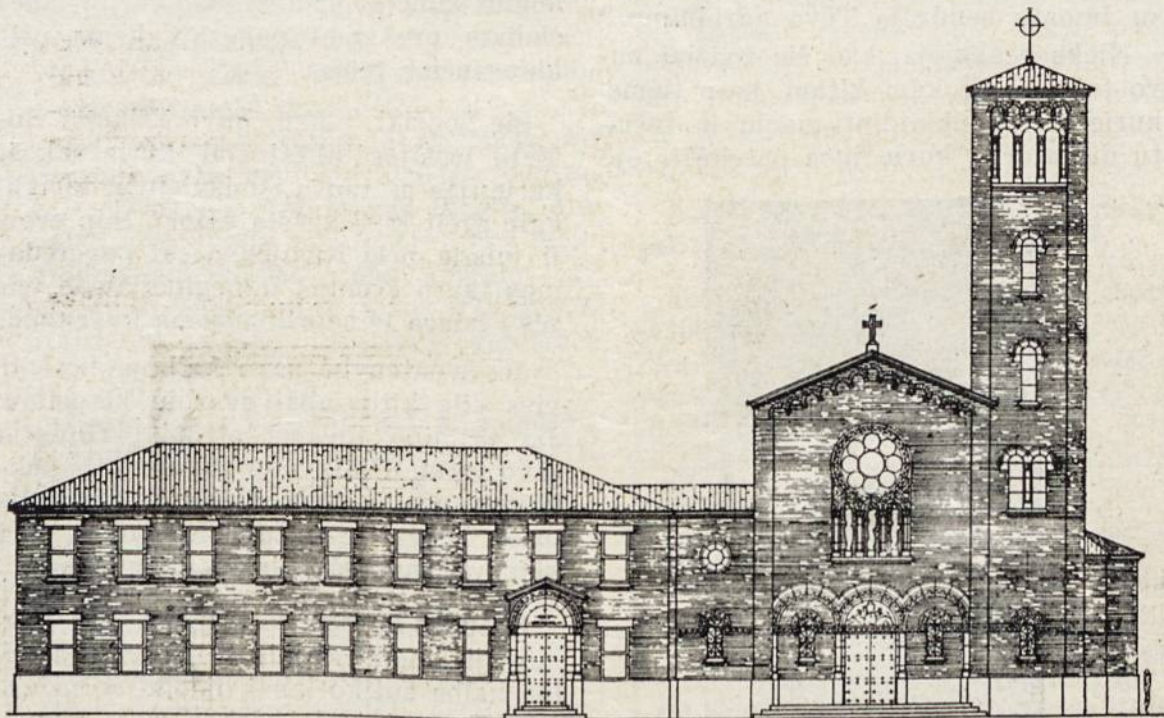
Dabar ant konsekruotos bažnyčios sienų yra dvylika bronzinių kryžių: tai

vietos vyskupo konsekruotojo pateptos su šventais aliejais; o viršuje kryžių yra 12 bronzinių liktorių žvakėms, kurios pirmą kartą buvo uždegtos per konsekravimo iškilmes, o dabar per didžiąsias šventes.

Argentinos lietuvių šventovė tai bus ar tik ne pati pirmoji lietuvių statytoji bažnyčia Amerikoje, kuri buvo konsekruota.

Išsirūpino privilegijuotą altorių

Tėvai Marijonai savo Gailestingumo Motinos Aušros Vartų Vilniuje šventovės Argentinoje didžiajam altoriui išrūpino privilegijuoto altoriaus atlaidus. Tie atlaidai reiškia, jei Mišios yra laikomos prie privilegijuoto altoriaus, tai viena vėlė apturi visuotinius atlaidus iš Bažnyčios dvasinių turtų išdo. Mišios tuomet laikomos už vieną vėlę, atlaidus mirusiems. Tačiau nėra žinoma, ar vėlė už kurią būna atlaikytos

CARLOS C. KARALLAUS ARCHITECTO-1942

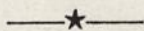
Tėvų Marijonų Gailestingumo Motinos Aušros Vartų
šventovė, Argentinoje

ir, jei bažnytinės liturgijos leidžia, su juodu arnotu, bet per tas Mišias kunigas gali melstis ir už daugiau mirusių. Kadangi patys atlaidai gaunami tiesioginiai iš pačių Mišių laikomųjų prie privilegijuoto altoriaus, o ne iš nuopelnų tų, kurie meldžiasi, todėl tai yra tikriausias būdas gauti visuotinius privilegijuoto altoriaus Mišios, ar visuomet tuoju būna paliuosuota iš skaistyklos kančių, kadangi tas grynai priklauso nuo Dievo gailestingumo.

Vienas privilegijuotas altorius yra kiekvienoje katedroje ir daugelyje žymesnių bažnyčių, ypač prie vienuolynų. Dabar privilegijuotą didį altorių (kasdien ir ant visados) turi Tėvų Marijonų Gailestingumo Motinos Aušros Vartų šventovė Argentinoje.

Sykį metuose, — Vėlinių Dienoje, lapkričio 2 dieną, — šventasis Tėvas yra suteikęs privilegijuoto altoriaus atlaidus visų kunigų tą dieną laikomoms Mišioms už mirusius, visose bažnyčiose.

J. J. J.

Aukos kolegijai

Shenandoah, Pa. — Kovo 11 d., lietuvių bažnyčioje buvo padaryta rinkliava Marianapolio Kolegijai paremti. Iš Marianapolio buvo atvažiavęs kun. Ad. Markūnas. Viso surinkta \$470.50.

Marianapolio Kolegijos vadovybė reiškia nuoširdžia padėką Shenandoah lietuviams katalikams už gausią paramą. Ypač dėkoja klebonui kun. J. Karaliui, kuris parodė toki didelį palankumą ir visomis jėgomis rūpinosi, kad rinkliava juo gražiau pavyktų.

* * *

Sudėta 1,033 doleriai

Waterbury, Conn. — Šių metų kovo 18 dieną lietuvių bažnyčioje įvyko rinkliava Marianapolio Kolegijai palaikyti.

Šia proga norime pažymėti, kad šio-

ji rinkliava buvo nepaprasta tuo atžvilgiu, jog panašią rinkliavą pas Waterburio lietuvių katalikus esame turę tik prieš nepilnus metus ir buvome gausiai sušelpę.

Nežiūrint to, kun. klebonas J. Valantiejus vėl parodė didelį palankumą ir supratimą Marianapolio Kolegijos reikalams bei gyvą norą stiprinti šią katalikišką lietuvių mokyklą. Tam tikslui jis paskatino Marianapolio vadovybę ir šįmet atvažiavus pasirinkti kolegijai paramos.

Iš Marianapolio Waterburin buvo nuvykęs kun. J. Kuprevičius, kurs taip pat bažnyčioje tą dieną sakė pamokslus.

Aukų kolegijai per rinkliavą buvo sudėta 1,033 doleriai ir 80c.

Marianapolio vadovybė šia proga reiškia nuoširdžiausią padėką visiems aukotojams ir klebonui kun. J. Valantiejui, visados taip giliai atjaučiančiam kolegijos reikalus.

Drauge norime paminėti, kad Waterburio lietuviai katalikai ir kitu būdu stipriai palaiko Marianapolio Kolegiją: iš visų lietuviškų parapijų jie čia pirmoje vietoje stovi savo atsiųstų mokinių skaičiumi.

Kun. A. Markūnas,

Marianapolio viršininkas

KATALIKŲ PASAULYJE

TERESĖ NEUMANN SAUGI

Cologne. — Iš patikimų šaltinių, čia pranešama, jog garsi stigmatė Teresė Neumann, kuri gyvena Konnersreuth kaimelyje, Bavarijoje, yra dar gyva ir saugi. Per pereinamus penkis metus mažai kas girdėta apie šią paprastą kaimo moteriškę, kuri nuo 1926 metų kai savo kūne nešioja Kristaus kančios žaizdas. Dabar tik tiek žinoma, kad ji karo žiaurijų dar nepaliesta.

* * *

KIEK VATIKANAS ŠELPIA

Vatikanas. — Iki šiol 22-ose Italijos provincijose yra įsteigta apie 132 virtuvės ir refektorijų (valgomųjų vietų), kuriuose Vatikanas pristato maisto

nuo karo nukentėjusiems žmonėms. Šiose valgyklose kas mėnesį išdalinama 2,500,000 (du ir pusė milijonai) valgių. Planuojama įsteigti dar 182 panašios valgyklos, taip, kad paskui kas mėnesį bus išdalinama 5,000,000 porcijų. Apart šio darbo, Vatikanas dirba kitokius įvairius pašalpos darbus.

* * *

PRANCIŠKONAI IŠZUDYTI

Madridas. — Tėvų Pranciškonų provincijolas čia gavo žinią, jog visi pranciškonai Maniloje, išskyrus du, buvo japonų gyvi sudeginti. Aštuonios Klarietės vienuolės buvo nužudytos. Keturios Pranciškonų prižiūrimos bažnyčios ir vienuolynai buvo sunaikinti.

Įsitemykite!

“LAIVO” SKAITYTOJAMS IR BENDRADARBIAMS

Prašome visų gerb. “Laivo” skaitytojų ir bendradarbių prisiųsti mums vardus savo sūnų, vyrų, brolių ir dukterų, kurie dabar yra karo tarnyboje ar kurie kare jau žuvę. Mes visus vardus karts nuo karto patalpinsime “Laive”, o Tėvai Marijonai syki į mėnesį tol kol tęsis karas, atlaikys šv. Mišias už šiuos karius — gyvus ir mirusius.

Jei kariai yra gyvi, pažymėkite jų pilną vardą, laipsnį (pav. Cpl., Pfc., Sgt., ar pan.) tarnybos skyrių (kariuomenę, laivyną, marinus, Air Corps, WACS, ar pan.)

Jei karys yra žuvęs, pažymėkite pilną vardą, laipsnį, tarnybos skyrių, metus, kur ir kada žuvo, žuvusio adresą ir jūsų pačių vardą ir adresą.

Šv. Mišias šia intencija pradėsime laikyti balandžio mėnesį.

Visas informacijas siųskite adresu:

“LAIVAS”,

2334 So. Oakley Ave.

Chicago 8, Ill.